

приятелъ още, рѣшилъ да опита щастieto си, и на посока почукалъ.

— Кой чука? попиталъ Сарафовъ.

Докторътъ се обадилъ.

Вмѣсто да се отвори вратията, бѣжанецътъ чулъ, че Сарафовъ хлопналъ и кхщната врата, и се не чулъ вече.

ХІІІ.

Продължение на историята.

— Каквъ позоръ, Боже мой, испънка болезнено Огняновъ.

— Сега въ града е паника, брате; издайства и подлости... Бѣла-Черкова не е оная, избѣбра мръчно Соколовъ.

Огняновъ въздхнх дълбоко.

— Издайства и подлости, казвашъ?... Тѣ сж исчадията на всяка нещаста революция... Тѣ слѣдватъ подиръ неж, като вълцитѣ и гаргитѣ подиръ бойнитѣ полета.

— А кой е билъ побилъ знамето на връхъ бърдото? То бѣше чървена кърпа на прѣтъ.

— Незнаж.

— А отъ кого мислишъ да е?

— Отъ турцитѣ.

Огняновъ го погледнх недовѣрчиво.

— Отъ турцитѣ, да, продължи докторътъ: — защото то се видѣ вчера, когато и Тосунъ-бей е тръгналъ отъ Клисуря, за да нападне Бѣла-Черкова съ намѣрение да ѝ разсине. Чуваше се, че още на отиванье за Клисуря той се закарнилъ да направи това. Трѣбвало му е само причина. Съ същата коварна цѣль, види се, е билъ распрѣснхтъ и слухътъ за многочисленна помощ, която ни идѣла. А то идѣлъ Тосунътъ.

— Значи, той трѣбва да е днесъ въ Бѣла-Черкова?

— Да.